

Domokos Géza

Budapesten született 1947. március 20-án. Már tizenhét éves korában önálló kiállítást rendezett az ELTE Eötvös Klubjában. A Képzőművészeti Főiskola növendékeként tökéletesítette technikai tudását, gyarapította szakmai és általános műveltségét. Mestereinek stílusa, világszemlélete azonban igazából nem hatott rá. Már ekkor a maga útját próbálta járni, a számára kiszabott feladatot kereste. 1976-ban festőként diplomázott.

A főiskola utáni első éveken restaurátorként, illetve könyv- és reklámgrafikai munkákkal biztosította megélhetését. Eközben lassan, de egyre biztosabban körvonalazódott benne egy sajátos, képzőművészeti indíttatású, egyetemesnek szánt világnézet, illetve ennek – egyszer majd mindenki számára hozzáférhető – konkrét megvalósulási formája: az *Universum Circus* című könyv terve.

Domokos Géza egy évtizeden át e megálmodott idea valóra váltásának szentelte magát. Meghatározó életelemévé, létezésének értelmévé vált ez a munka. Önmagából – sajátosan megélt élményeiből és tapasztalataiból – építi a Művet, s viszont, a Műből újra és újra saját magát. Ebben a megszakítatlan körben él, s napról napra „elszánt derűvel”, konok következetességgel, fokozódó igényességgel komponálja, alakítja, formálja festményekből, grafikákból és az ezekhez időnként szervesen csatlakozó szövegekből a Mű, az *Universum Circus* egyre sokasodó lapjait.

A festményeken és monotypiákon, a tuskompozíciókon, s a főként az utóbbi időkben született klasszikus technikájú vöröskréta lapokon életre kel a körülöttünk levő világ, összefonódik a jelen és a múlt, s néha felsejlik a jövő is. Látszólag különálló (s külön-külön önmagukban is megálló) kompozíciók ezek, melyek mindig fölülményes technikai virtuozitással készülnek. Alkotójuk kiragad és összegez,

egyesíti a valóságot és a fantáziát. A dolgok és események belső világát úgy érzékelteti, hogy egyben a szituáció komoly gondolati tartalmaikat, összefüggéseket közvetít, elbűvölő, magávalragadó esztétikumot tükröz. Domokos humanumot és szerelmet rajzol és fest; szeretetvágyat, a szépség mindenkor fennmaradó igényét, a harmónia örök varázsát, és olykor a való világ mindezekkel szembenálló keménységét is.

Alkotásainak egy részén a lány redőkbe burkolt alakok mellett feltűnnek a puzzle-játék szigorú, bizonyos rendszer alapján összerakható darabjai, a kitarulkozó, hívogató női torzó mellett ott magasodnak a labirintus szikár, öntörvényű kontúrjai, s ugyanez az ellentét feszül a háromszögbe foglalt istenszem és a köré fonódó atompályák között is. A klasszikus szépségeszménynek megfelelő lírai látványú sétáló nőalak, a természettől el nem szakítható, örök kecsességű Éva aktja, vagy a festő önarcképe fölött, szemében pajkos fényekkel fékezhetetlenül táncoló angyalfigura – Domokos groteszk Múzsája –: a harmóniákkal meghatározott, vágott világ megálmodott kepei.

Mi is hát az *Universum Circus*? Létreálmódójának szavai szerint: „személyes élményekkel, érzelmekkel, hangulatokkal, elméleti jellegű ismeretekkel, különböző kultúrkörökkel, a személyiség különféle lehetőségeivel, az emberi élet sokrétűen lényeges helyzeteivel, az alkotó tevékenység folyamatának, a jelenségek szubjektív és objektív észlelésének, érzékelésének lehetőségeivel való, minél több hangulattal, és izzel teljes JÁTÉK”. E szemet gyönyörködtető, érzékekre ható, világábrázoló játékban *Domokos Géza* szelíd bölcsességgel, hajlékony lírával, groteszk szertelenséggel a számunkra leglényegesebből: az emberről vall.

Lencső László